

ת"פ 38465/02/10 - מדינת י נגד ע ג

01 אוקטובר 2014

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 38465-02-10 מדינת י נ' ג(עציר)
38475-02-10

בפני כבוד השופטת שרון קיסר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת י
ע ג (עציר)
ע

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נועה חסיד

ב"כ הנאשם עו"ד אבי אלפסי מטעם הסנגוריה הציבורית

הנאשם הובא על ידי שב"ס

הכרעת - דין

אומר כבר בפתח הדברים שהגעתי לכלל מסקנה כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירות של הסגת גבול כדי לעבור עבירה והיזק בזדון. עם זאת מצאתי להרשיעו ביתר העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הסגת גבול כדי לעבור עבירה, לפי סעיף 447(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; ותקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.
- על פי כתב האישום, ח א (להלן: "המתלוננת"), התגוררה במועד הרלוונטי לכתב האישום בבית שהושכר לה על ידי ג (להלן: "הבית" ו"י", בהתאמה).

על פי כתב האישום, בתאריך 21.2.2010, שבר הנאשם את שער הכניסה לבית ונכנס לחצר הבית, על מנת להפחיד, להעליב ולהקניט את המתלוננת שהייתה המחזיקה בבית. בהמשך, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחף אותה, ואיים עליה באומרו לה: "תזוזי מפה או שאני אשבור לך את הבקבוק בראש", כשהוא מניף בקבוק בירה שהחזיק בידו. בהמשך, דחף הנאשם את המתלוננת ונענע את ידה ואיים עליה פעם נוספת באומרו לה שהוא יביא אנשים ושהיא לא תישן בלילה.

בהמשך לכך, בקיוסק הסמוך לבית, פגש הנאשם את נ א ותקף אותו בכך שהכה בפניו ושרט את צווארו.

בהמשך לכך, תקף הנאשם את זן ב בכך שהכה אותו בכתפו השמאלית באמצעות הבקבוק שהיה בידו. כן איים על זן ב באומרו שהוא ישחט את כולם וגם את השוטרים.

עוד צוין בכתב האישום, כי בעשותו את המעשים המתוארים בכתב האישום, היה שריו הנאשם בגילופין.

3. לטענת הנאשם, פגש את המתלוננים במועדים ובמקום המפורטים בכתב האישום, אולם הוא לא איים עליהם ולא תקף אותם כמיוחס לו בכתב האישום. לדבריו, זן ב הוא זה שתקף אותו והוא אך הרים את בקבוק הבירה לעברו על מנת להתגונן מפניו.

אופן התנהלות הנאשם

4. בפתח הדברים, יש להידרש להתנהלותו החריגה של הנאשם בתיק, אשר הקשתה מאד על ניהול התיק הן על ידי בית המשפט והן על ידי הסנגור, עד כי בסופו של יום גרמה להימשכות ההליכים המשמעותית בתיק, לכך שלא הוגשו סיכומים מטעם הנאשם או סנגורו, ולכך שעדי הגנה שזומנו על ידי בית המשפט לא העידו בסופו של יום.

5. התנהלות הנאשם במהלך הדיונים הפריעה במידה ניכרת לניהול הדיון עד כי היו מקרים שהתנהלותו מנעה את אפשרות קיום הדיון כלל, ולאחר אזהרות רבות שניתנו לנאשם על ידי בית המשפט, הוצא הנאשם מהדיון. הנאשם פנה לבית המשפט ולצדדים בהערות ביניים חוזרות ונשנות, בנאומים ארוכים שאינם רלוונטיים לנושא הדיון ולא איפשר לתובעים לטעון, לבית המשפט ליתן את החלטותיו, ולעדים להעיד, לעיתים תוך שהוא מאיים עליהם. בית המשפט נתן החלטות חוזרות ונשנות המורות לנאשם להפסיק להפריע למהלך הדיון, הסביר לו כי קיימת חשיבות רבה לכך שיהיה נוכח בדיון, והזהירו כי אם ימשיך כך יאלץ בית המשפט להוציאו מן האולם. בנוסף, הנאשם פנה במהלך הדיון לתובעת בהערות פוגעות ומעליבות. ראו לעניין זה את החלטות בית המשפט על הפרעותיו של הנאשם ומתן אזהרה כי אם ימשיך כך יוצא מן הדיון (בעמ' 59, שורות 13-14; בעמ' 65, שורות 16-20; בעמ' 77, שורות 24-25; ובעמ' 99, שורה 8).

כן ראו החלטה לפיה הנאשם הוצא מהאולם במהלך הדיון (בעמ' 99, שורות 21-22), ודוגמאות לכך שהתנהלות הנאשם לא אפשרה לבית המשפט ליתן החלטה (בעמ' 118, שורות 24-33), ואף לא אפשרה לתובעת להתחיל בסיכומיה על אף החלטות של בית המשפט (עמ' 119-120).

כן ראו בין היתר את דבריו של הנאשם לתובעת בדיון מיום 2.4.2014 "אני לא יכול להסתכל עלייך בכלל, את אשה מגעילה, באופי שלך את מגעילה" (עמ' 111, שורות 3-4). במועד אחר, במהלך דבריה פנה לעברה ואמר פעם אחר פעם "את שקרנית" "את שקרנית" "את שקרנית" (עמ' 115, שורה 2). בהמשך פנה אליה באומרו לה "אל תפני אלי את, אל תפני אלי, את שטן את" (עמ' 118, שורות 1-2).

6. זאת ועוד, בכל דיון טען הנאשם טענות שונות שמטרתן להביא לדחיית הדיונים ולהימשכות ההליכים. הנאשם לא התייצב לדיונים שונים בעת שהיה משוחרר והוצאו נגדו צווי הבאה. בהמשך נעצר הנאשם בתיק אחר, ובשלב זה החל בבקשות שונות, שבתחילה נעתרתי להן שכן דומה שהיה בהם ממש, אולם בהמשך,

משחזרו ונשנו והתגלה שאין בהם ממש מצאתי שלא להיעתר לכולן. כך, במועד ההוכחות הראשון, אליו התייצבו מספר עדים, עתר הנאשם לפטר את הסנגוריה הציבורית והסנגור מטעמה. בשל כך שהיה מדובר בבקשה ראשונה, אליה הצטרף הסנגור, נעתרתי לבקשה ודחיתי את הדיון על מנת לאפשר לנאשם לשכור את שירותיו של סנגור פרטי. בהמשך, הנאשם לא התייצב למספר דיונים, ובין היתר במועד אחד בו התייצבו עדים, ולאחר מכן נעצר והתקיים דיון בנוכחותו.

בדיון מיום 12.2.2014, טען הנאשם כי הוא אינו חש בטוב, כי הוא מאושפז בבית חולים פסיכיאטרי וכי הוא אינו במצב נפשי ובריאותי שמאפשר לו להשתתף בדיון. בשל כך שהתייצבו עדים שאין זו הפעם הראשונה בה התייצבו, ונוכח זאת שהתקבלה כבר בעבר חוות דעת פסיכיאטרית אודות הנאשם, ממנה עלה כי הנאשם כשיר לעמוד לדיון והיה אחראי למעשיו, החלטתי לשמוע את העדים שכבר התייצבו בבית המשפט, לדחות את הדיון לשמיעת עדים נוספים שטרם התייצבו בבית המשפט, ולקבל חוות דעת פסיכיאטרית מעודכנת. לאחר הדיון התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית מעודכנת ממנה עלה כי הנאשם, כמו בכל הפעמים הקודמות בהן ניתנה בעניינו חוות דעת פסיכיאטרית, הינו כשיר לעמוד לדיון.

אף בדיונים נוספים טען הנאשם פעם אחר פעם שהוא אינו חש בטוב, כי אנשי נחשון, אנשי שב"ס ואף האחים בבית החולים, מתעללים בו בצורה קשה וכי הוא פגוע כתוצאה מכך, וכי הוא אינו יכול להשתתף בדיון. ואולם, נוכח הדחיות הרבות שכבר היו במשפט, מסיבות שונות ומגוונות, לא נעתרתי לבקשות נוספות של הנאשם לדחיית הדיון מטעמים שונים, כפי שיפורט להלן ביחס לטענות שונות של הנאשם.

ייצוג הנאשם

7. החל מתחילת מועד ההוכחות הראשון בתיק עתר הנאשם לכך שהסנגוריה הציבורית והסנגור שמונה מטעמה, לא ייצגו אותו. על אף שהנאשם ביקש זאת במהלך הדיון הראשון שהיה קבוע להוכחות, אליו התייצבו עדים, ונוכח העובדה שהסנגור עתר לכבד את בקשתו, דחיתי כאמור את הדיון על מנת לאפשר לנאשם לשכור את שירותיו של סנגור פרטי. בדיון הנדחה, משלא עלה בידי הנאשם לשכור את שירותיו של עו"ד פרטי, עתר הנאשם לייצג את עצמו. לא נעתרתי לבקשה מטעמים שיפורטו להלן.

יצוין, כי הנאשם חזר על בקשתו זו במהלך דיונים רבים שהתקיימו לאחר מכן, ואף הסנגוריה הציבורית הגישה בקשות מטעמה לשחררה מייצוג הנאשם. עוד יצוין, כי על אף שדחיתי בקשות אלה פעם אחר פעם, כל עוד אסר הנאשם על הסנגור לשאול שאלות ולפעול מטעמו, הסנגור לא עשה כן, על אף החלטת בית המשפט שלא שחררו מייצוג הנאשם.

8. לא נעתרתי לבקשת הנאשם לייצג את עצמו ממספר טעמים. הטעם הראשון הוא העובדה שעלה בידי לשכנע את הנאשם במרבית הפעמים, לשנות את דעתו ולהיעזר בסנגור, תוך מתן היתר לנאשם להוסיף שאלות וטענות לדברי הסנגור, ובלבד שאין בדבריו כדי לפגוע בהגנתו. **כך, על אף שהנאשם חזר בדיונים רבים על בקשתו לשחרר את הסנגור ולייצג את עצמו, בסופו של יום, במרבית הדיונים הוא נעתר להמלצת בית המשפט ורובם ככולם של עדי התביעה, שבעה מתוך שמונה, נחקרו הן על ידי הסנגור והן על ידי הנאשם עצמו.** עדה אחת בלבד לא נחקרה על ידי מי מהם ובסופו של יום לא הוגשו סיכומים מטעם הנאשם.

הטעם הנוסף לכך שלא נעתרתי לבקשת הנאשם לייצג את עצמו הינה העובדה שנוכח התנהלותו של הנאשם, כמפורט בהרחבה לעיל, לא סברתי כי הנאשם יוכל להיות נוכח בכל הדיונים ולאפשר את ניהולם התקין, לא כל שכן לייצג את עצמו. חששתי, כפי שאכן אירע בשלב מאוחר יותר, כי לא יהיה מנוס מהוצאת הנאשם מהאולם, ובהיעדר סנגור יוותר הנאשם ללא כל ייצוג באולם. זאת ועוד, לעיתים מסר הנאשם במהלך חקירותיו וטעונו מידע שלא היה עליו למסור

לבית המשפט, דבר שאף הוא הוסיף להתרשמות כי הוא איננו יכול לייצג את עצמו.

יצוין כי אף הסנגור ציין כי הוא סבור שבמקרה זה הנאשם איננו יכול לייצג את עצמו וכי עליו לסייע לנאשם על אף בקשתו כי לא יעשה כן, אולם נוכח הוראת הסנגוריה הציבורית נבצר ממנו לעשות כן (עמ' 67, שורה 8).

9. בסופו של יום, כאמור, בשל התנהלותו שלו ועל אף הסבלנות הרבה של בית המשפט במהלך ניהול התיק, לא הוגשו סיכומים בתיק מטעמו.

במועד הסיכומים, התנהג הנאשם באופן שלא איפשר את נוכחותו בדיון תוך שהוא מפריע הן לתובעת והן לבית המשפט פעם אחר פעם ואיננו מאפשר להם לבצע את תפקידם. לאחר שבית המשפט חזר ואמר לנאשם כי קיימת חשיבות רבה שישאר במהלך הדיון ולא יפריע לניהולו התקין, וכי ככל שימשיך יאלץ לצאת מהאולם, עתר הסנגור להפסקה על מנת לשוחח עם הנאשם, אולם הדבר לא הסתייע והנאשם ביקש שלא להיות נוכח בדיון ואסר על הסנגור לסכם. לפיכך, בהתאם לעמדת הסנגוריה הציבורית הסנגור לא סיכם. בתום סיכומי התביעה, שנשמעו בנוכחות הסנגור, ולבקשת הסנגור, ניתנה החלטה לפיה הדיון נדחה למתן הכרעת הדין וכי הן הנאשם והן סנגורו יהיו רשאים לסכם בכתב או להגיש בקשה לקיום דיון לצורך סיכומים בעל פה (עמ' 122, שורות 19-13). בהמשך, אכן, לזמן קצר התרצה הנאשם והסנגור הגיש מטעמו בקשה לקביעת דיון לצורך סיכומים בעל פה מטעם הנאשם. נעתרתי לבקשה, ואולם, הנאשם שינה את דעתו פעם נוספת, ובמהלך הדיון סירב לאפשר לסנגור לסכם וביקש לדחות את הדיון פעם נוספת. לא מצאתי ליתן לנאשם הזדמנות נוספת, שהייתה גורמת לדחיית סרק של הדיון, וקבעתי מועד להכרעת דין, תוך שאני נותנת לסנגור אפשרות להגיש סיכומים עד למועד הכרעת הדין. עד למועד זה לא הוגשו סיכומים מטעם הנאשם.

10. לפיכך, במהלך הכרעת הדין, נתתי דעתי לטענות הגנה אפשריות ובכלל זה לטענות כפי שעלו על ידי הנאשם וסנגורו בחקירה נגדית של העדים ובמהלך הדיונים.

11. אציין כי הדברים מובאים, על מנת להבהיר שלאורך ההליך כולו, ובמצב שנוצר, בשל אופן התנהלותו וניהול הגנתו של הנאשם, הלך בית המשפט כברת דרך ארוכה והתיר לנאשם השתתפות בניהול הגנתו, אולם לא יכול היה להיעתר לכל בקשותיו.

במהלך ניהול המשפט, עשה בית המשפט מאמץ רב לאזן בין הניסיון שהגנתו של הנאשם לא תיפגע, על אף שהתנהלותו שלו פגעה בה, מהצד האחד, והניסיון שלא לבזבז את זמנם של העדים שהתייצבו פעם אחר פעם לדיונים ולמנוע הימשכות ההליכים בתיק - מהצד האחר.

12. עוד אציין, כי במהלך ניהול התיק, נחשפתי בית המשפט **מפי הנאשם** וכן בחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בענייניו, למידע מסוים בדבר עברו הפלילי.

למען הסר ספק אציין בעניין זה, כי בעת שהכרעתי את דינו של הנאשם, התעלמתי ממידע זה לחלוטין, ולא נתתי לו כל משקל. הכרעתי ניתנה על סמך הראיות שיפורטו בהכרעת הדין והתרשמתי מהן, ועליהן בלבד.

ראיות התביעה

13. ח א העידה, כי ביום האירוע נשוא כתב האישום, בעת שהניקה את בנה, בבית אותו שכרה מי ג, שמעה דפיקות בחלון הבית. היא יצאה החוצה לראות מי זה. בבית ישנה דלת ובהמשך שער, והיא ראתה את הנאשם, אותו לא ראתה מעולם לפני כן, נכנס לכיוון הבית דרך השער. היא שאלה אותו מי הוא ומה הוא עושה, והוא החל לצעוק שזה הנכס שלו וכי הוא גדל פה. בשלב זה, לדבריה, הוא דחף אותה. חברתה מ

הגיעה ואמרה לנאשם לעזוב אותה, היא ביקשה ממנה להיכנס לבית לשמור על בנה. בשלב זה הנאשם נצמד אליה עם בקבוק בירה ואמר לה "שאני לא אעצבן אותו שהוא לא יזרוק לי את הבקבוק בתוך הראש".

ח העידה כי אחותו של הנאשם, שהייתה אף היא במקום, ביקשה להביא שמאי, והיא ביקשה מהם שיעשו זאת דרך י, שכן היא בסך הכל שוכרת הדירה. כאשר הנאשם שמע את השם "י" הוא התעצבן, אמר ש"י על הזין שלו", דחף אותה פעם נוספת וסימן בתנועת יד "מי הוא בכלל". כן איים עליה שהוא ישרוף לה את הבית, שהיא לא תישן בלילה וכי הוא יביא לשם חברים.

בשלב זה, לדברי ח, היא יצאה החוצה והתקשרה לבעלה, אמרה לו שמישהו תוקף אותה וביקשה ממנו שיבוא מהר. הנאשם שמע זאת ואמר לה שהוא מחכה בקיוסק לבעלה ושיבוא לשם. בעלה הגיע לקיוסק לאחר מספר דקות. הוא הציג את עצמו כבעלה ושאל מה קרה, ובשלב זה "ישר הנאשם הביא לבעלי כאפה בפנים". היא רצה לכיוון הכביש, ראתה ניידת משטרה ועצרה אותה. הם אמרו שישלחו ניידת למקום וכך עשו.

ח מסרה כי היא כה נבהלה מהאירוע עד כי היא התגוררה אצל חמותה כחודש לאחר האירוע.

ח הדגישה, כי בניגוד לטענת הנאשם כי בעלה נ הוא זה שתקף אותו - היא ראתה את הנאשם במו עיניה תוקף את נ, ו"נותן לו כאפה", וכתוצאה מכך נגרמו לנ שריטות, הוא עף אחורה מהמכה, ומכשיר הטלפון שלו נפל.

א הדגימה כי הדחיפה של הנאשם הייתה כדלקמן: **"מדגימה שתי הידיים מושטות קדימה ודוחפות את התובעת בשתי ידיה ומזיזות אותה ותנועת נפנוף יד מול הפנים"**.

לדבריה, הדחיפות התרחשו בתוך חצר הבית, לאחר שהנאשם נכנס דרך השער לחצר, והבהירה "פעם אחת זה היה דחיפה ופעם שנייה זה היה הנפנוף".

ח מסרה עוד כי במהלך האירוע אחותו של הנאשם אמרה לה **"עזבי אותו, הוא שיכור, הוא מסטול, הוא עצבני עכשיו"**.

כן מסרה ח כי השער נשבר מהדפיקות שלו ומהנענועים וכי בהמשך בעלה הביא מסגר שתיקן אותו.

בחקירתה הנגדית נשאלה ח כיצד היא זוכרת כיום, ארבע שנים לאחר האירוע, בעת שהגיעה פעם שנייה לבית המשפט, כי הנאשם אמר לה כי ישרוף את הבית, על אף שהיא לא אמרה זאת בהודעתה במשטרה, והיא השיבה: **"אני זוכרת את זה בבירור. את זה בבירור. כל האיומים בבירור. אני ישנה עם זה יום בלילה"** (עמ' 29, שורה 5), וכן **"אני במאה אחוז אומרת את האמת. אני לא משקרת. אני עדיין אומרת את האמת ואני עומדת על זה. אני עומדת על זה כי זה אמת. ושוב הוא איים עליי"** (עמ' 29, שורות 23-24).

כן נשאלה ח כיצד לא התקשרה למשטרה, על אף האירועים הקשים אותם היא מתארת, אלא רק התקשרה לבעלה. תשובתה הייתה כי הנאשם שאל שאלות שונות על השכירות, שבעלה יכול היה להשיב עליהן, ועל כן היא התקשרה על מנת שיבוא וישיב לנאשם על שאלותיו.

לדברי ח, אחותו של הנאשם ראתה את הנאשם דוחף אותה ועמדה לצדם "לאורך כל הדרך".

בחקירתה הנגדית, השיבה ח לסנגור כי בעלה לא החזיק פנס ביד, אלא הפנס היה בחגורתו, וכי הנאשם הכה אותו מבלי שהיו ביניהם חילופי דברים כלל. כן אמרה כי דבריה של אחותו של הנאשם כי "בחור עם הפנס השחור, תפס ריצה

חזקה, וזה כשעוזי יושב על הכסא בשולח" וכי "נ בא לתקוף את הנאשם ואז אנשים הפרידו ביניהם" - אינם נכונים.

הסברה של ח לכך שהנאשם תקף את נ ללא חילופי דברים, היה כי הנאשם היה שיכור.

לעניין האירוע עם חמה תיארה ח כי הוא היה לבוש מכנסיים בצבע כחול וחולצה תכלת, הנאשם חשב שהוא שוטר שלא הציג לו תעודת שוטר ודחף אותו באמצעות שתי ידיים מושטות קדימה על הכתפיים, אם כי ציינה כי אינה זוכרת במדויק כיצד הנאשם דחף אותו ואם החזיק בקבוק בירה ביד באותה עת. הסברה לכך שלא מסרה דברים אלה בהודעתה במשטרה הייתה כי היא הייתה נסערת.

14. נ א, בעלה של ח, העיד כי ביום האירוע, בשעה 13:30, התקשרה אליו אשתו מבוהלת ובוכה בטלפון ואמרה לו שהיא מבוהלת, כי מישהו, שבשלב זה הם לא ידעו מי זה, נכנס לבית, לאחר ששבר את השער, כי הוא שיכור והוא מחזיק בידו בקבוק בירה. הוא אמר לה שהוא בדרך. נ העיד כי הוא עצר קודם בבית וראה את הילד בוכה ואת אשתו מבוהלת, לחוצה ובטראומה. אשתו אמרה לו שהנאשם הלך לכיוון הקיוסק. כאשר הגיע לקיוסק, פנה אליו הנאשם ושאל אם הוא מחפש אותו. נ שאל אותו אם הוא היה בבית ברחוב *** והנאשם אמר לו שכן "וישר" תקף אותו על יד כך שנתן לו סטירה בצד ימין של פניו ואמר לו שזה הבית שלו. כתוצאה מהסטירה נגרמו בפניו מספר שריטות. בהמשך ציין, כי הנאשם הכה אותו פעם נוספת, ובחקירה נגדית אף הוסיף כי הנאשם הכה אותו פעמיים אם לא יותר. כן ציין כי הנאשם בא אליו עם בקבוק בירה ואמר לו "אני אשחט אותך, אתה עוד תשמע ממני". אנשים הפרידו ביניהם. לפתע ראה את כי דוחפים גם את אביו. לדבריו, הכל היה מעורפל והוא איננו יודע כיצד אביו הגיע למקום. עוד ציין, כי במהלך התקיפה עף לו מכשיר המירס והפנס של האיזוק האלקטרוני שהיה בחגורתו, אשר בניגוד לטענת הנאשם לא החזיק אותו בידו קודם לכן. לדברי נ, עוד קודם לכן, מכיוון שלא ידע מי הגיע למקום וחשש שמדובר במישהו שקשור לעבודתו באיזוק האלקטרוני, התקשר למשטרה ואמר להם כי ישנו מצב חירום בביתו. בהמשך הגיעה ניידת למקום ונאמר להם להגיש תלונה במשטרה.

כאשר נשאל נ אם ראה מה קורה עם אביו באותו אירוע, השיב שלא, וכי הוא ראה שחבריו של הנאשם דוחפים אותו.

כאשר נשאל נ בחקירתו הנגדית מדוע לא אמר במשטרה שהנאשם הכה אותו לכל הפחות פעמיים, לא סיפק הסבר אלא רק חזר על כך שכך היה, אנשים ראו ואף נותרו סימנים. כן נשאל כיצד לא מסר בהודעתו במשטרה על כך שהיו דחיפות של אנשים. בתחילה טען שהוא סיפר על כך במשטרה, ולאחר שראה שזה לא מופיע בהודעתו אישר זאת אך עמד על כך שכך היה. כן ציין כי איננו יודע מדוע לא נרשמו בהודעה דבריו בבית המשפט, עליהם עמד, כי ביקש שתישלח ניידת לבית ולא רק אליו וכי לא הזכיר כלל את אביו. הוא השיב לסגור כי הוא איננו זוכר שאביו הראה איזשהי תעודה במהלך האירוע, אלא שהוא אמר שהוא נכה.

נ מסר שהצירים של השער נשברו וכי השער נפל, ועל כן הזמינו איש מקצוע שתיקן את השער.

15. י ב, אביו של נ, העיד כי ביום האירוע הלך לקנות מוצרים בחנות, וכאשר יצא שמע צעקות וראה אנשים רבים. הוא הלך לכיוון הרכב שלו וראה את בנו בוכה ונסער. כאשר התקרב אליו, ראה סימני מכה ונפיחות בין הצוואר לפנים. כן מסר כי לנ הייתה סחרחורת והוא לא חש בטוב. נ הסביר לו שמישהו פרץ לביתם, עקר את השער ורצה להכות את אשתו, וכי הוא הזמין משטרה. תוך כדי שהם דיברו, הגיעו אנשים רבים לכיוונו ואז ראה את הנאשם שהצביע עליו ואמר "מה אתה רוצה". הוא לא הבין מה הנאשם רוצה משום שהיו דחיפות רבות של אנשים ש"כאילו רוצים להפריד ולא רוצים להפריד". הנאשם בא אליו, מתנדנד לכל הכיוונים, לקח את בקבוק הבירה שהיה בידו והכה אותו עם הבקבוק בכתף שמאל. מעוצמת המכה הוא הלך אחורה. אנשים פנו אליו ושאלו אותו אם הוא שוטר, משום שלבש חולצה תכלת ומכנסיים בצבע כחול

כהה, והוא השיב כי הוא איננו שוטר, שאל מדוע הוא מרביץ לו, והוציא תעודת נכה צה"ל מכיסו, משום שהנאשם רצה להמשיך להכות אותו. כאשר אנשים ראו את התעודה הם הפרידו ביניהם ואמרו שאין לגעת בנכה. אחותו של הנאשם, שהייתה בסמוך לנאשם, אמרה לו שהיא מקליטה אותו. הנאשם הלך קדימה ואחורה ואמר "אם זה שוטר אני אשחט אותו" ומילים דומות כגון "אם אני שוטר שיש לו קרובי משפחה תת ניצב ושהוא ישחט אותי ויטפל בי". לדבריו, נדף מהנאשם ריח אלכוהול "חבל על הזמן". כן ציין כי הוא לא הגיב לדברי הנאשם, משום שהוא היה המום מהמכה שקיבל ומהכאב, על אף שהוא לא נזקק לטיפול רפואי.

יעקב ציין כי אחותו של הנאשם אמרה לנאשם לא לתקוף אותו משום שהוא נכה ולא שוטר. בשלב זה אנשים "הפרידו ולא הפרידו, דחפו ולא דחפו", ולאחר מכן הגיעה המשטרה. יעקב מסר כי לא הכיר את הנאשם או אנשים נוספים שהיו במקום, וכי הוא לא שירת במשטרה מעולם ואין לו תעודת שוטר.

כן השיב יעקב לסנגור כי היו לו תעודות נוספות בארנק, אולם הוא לא הוציא אותן, אלא רק את תעודת הנכה. עוד מסר בתחילה כי רק הנאשם נגע בו וכי אנשים דחפו אנשים אחרים ובהמשך ציין שהם דחפו והזיזו גם אותו. על אף שאלות רבות בחקירה נגדית, בו הוצג בפניו כי אנשים אחרים ולא הנאשם הם שפגעו בו, עמד יעקב על דבריו כי הנאשם הוא זה שהכה אותו עם בקבוק בירה. עם זאת ציין כי היו אנשים שהפרידו ונגעו בו אולם לא דחפו.

בחקירה נגדית לנאשם, השיב כי ראה סימנים של חמש אצבעות עם נפיחות על נ.

16. מ e, חברתה של ח, העידה כי ביום האירוע ראתה את הנאשם, אותו לא ראתה קודם לכן מעולם, בשעות הצהריים, בביתה של ח כדלקמן: **"התחיל להתפרץ היה עם בקבוק בירה שיכור והתחיל לאיים להרים ידיים אמר ממש התחיל לאיים. כמעט הרים ידיים כמעט הרביץ לה, קילל אותה, הבנתי שהוא היה אמור לקבל בית בירושה ולא קיבל והתינוק היה לבד אני ניגשתי לתינוק לחדר והוא הי עם אחותו ומאז לא ראיתי"** (עמ' 88, שורות 17-20).

בהמשך, חזרה על התיאור כדלקמן: **"שהוא עמד עם בקבוק בירה צרח וצעק הוא קילל אותה ואיים עליה, לא זוכרת מה בדיוק, כמעט נגע לה בכתף עם האצבע איים עליה נדנד היה עם בקבוק בירה הייתי בטוחה שהוא הולך להרביץ לה, כי תנועות הגוף היה מאד אימפולסיבי"** (עמ' 88, שורה 32 עד עמ' 89, שורה 2). לדבריה, הוא איים על ח באומרו לה **"שישלח את החברים שלו שישרפו לה את הבית. שהיא לא תישן בלילות זהו. כל השאר אני לא זוכרת"**.

בהמשך חזרה פעם נוספת על כך שהוא היה קרוב לח כאילו הוא הולך להרביץ להם, וכי הוא היה ממש קרוב לח, כמה סנטימטר ממנה (עמ' 89. שורות 11-18).

מ העידה כי היא עמדה בין הנאשם לבין ח, ואף אחותו של הנאשם ניסתה לתפוס את הנאשם, וכי ח נבהלה מאד והחלה לבכות. לאחר מספר דקות אמרה לה ח ללכת לילד. מ מסרה כי אחותו של הנאשם בתחילה קיללה את ח, אולם בסוף הייתה בצדה של ח וניסתה לתפוס את הנאשם.

לאחר שהתובעת רעננה את זיכרונה של מ מהודעתה במשטרה, אמרה מ כי מה שאמרה בחקירתה במשטרה זו אמת, שהאירוע התרחש ארבע שנים קודם לכן והיא לא כל כך זוכרת. כן אישרה כי בהודעתה אמרה שהנאשם נגע בח ולא רק "כמעט" נגע בה כפי שהעידה.

וכך אמרה לאחר ריענון זיכרון:

"ש. הסיפור שהוא נגע בה במשטרה לעומת מה אמרת לנו קודם לא הסתדר. מה אמרת כמעט נגע בה. תסבירי לנו זה את מתייחסת למה שאמרת פה כמעט נגע בה או למה שאמרת במשטרה

ת. למה שאמרת במשטרה

ש. אז מה היה אחרת שקראת?

ת. מה שכתוב במשטרה זה מה שהיה.

ש. תספרי?

ת. שנכנסתי וראיתי אותם גבר ואישה וצעקות והתחיל לאיים עליה והתחיל לגעת בה

ש. איך הוא נגע בה?

ת. (מעיינת בעדות) להרים ידיים לדחוף אותה לגעת לה בכתף עם האצבע, החזיק סיגריה ובקבוק את זה אני זוכרת" (עמ' 90, שורה 31 עד עמ' 91, שורה 8, ההדגשות שלי, ש.ק.).

גם בחקירה נגדית נשאלה מ על כך שזכרה פרטים רבים שאמרה גם במשטרה, ואולם היא חזרה פעם אחר פעם על כך שהוא רק כמעט נגע בח ותשובתה הייתה "זה היה קודם כל לפני 4 שנים יש דברים שאתה זוכר אותם מצוין ויש דברים שפחות אבל מה שאמרת הכל נכון" (עמ' 92, שורות 1-7).

כן הדגישה מ בחקירתה הנגדית כי היא זוכרת היטב שהנאשם איים על ח כי ישרוף לה את הבית, ולאחר שהוצג לה כי לא הזכירה איום זה בהודעתה במשטרה השיבה כי איננה יודעת מדוע הדבר לא רשום, אולם עמדה על כך שהיא שמעה דברים אלה באוזניה (עמ' 92, שורה 30 עד עמ' 93, שורה 4).

מ אמרה כי נ לא הגיע לבית בכל האירוע וכי היא לא ראתה אותו. כן ציינה בתשובה לשאלות הנאשם, כי לא ידעה שנחבל באירוע ושהיו לו סימנים. עוד השיבה כי אינה יודעת איך הוא נכנס לחצר ומי פתח את השער, וכי לא ראתה את השער עקור.

17. אילנה גובס, אחותו של הנאשם, העידה כי ביום האירוע ישבה עם הנאשם בקיוסק, והחליטה באופן ספונטאני ללכת לדיירת שגרה בבית, על מנת לקבוע איתה מועד להבאת שמאי לבית. הנאשם אמר שיצטרף אליה. היא ציינה כי לא חשבה "שזה יהיה כל הדבר הזה". הם הגיעו לשער שהיה פתוח, אולם הם לא נכנסו. הם דפקו על תריס של חלון בבית, על מנת שהיא תצא. היא יצאה לשער והם נכנסו לדבר בפנים, ליד השער, אולם לא ממש בחצר:

"ש. לאן נכנסתם?

ת. לצר. לא לתוך החצר ממש, לשער עצמו. לא דיברנו על המדרכה, דיברנו ליד השער, בפנים ליד השער" (עמ' 101, שורות 4-5).

לדבריה, היא אמרה לדיירת שהיא רוצה לתאם איתה מועד להגעת שמאי "ואז הוא התחיל לדבר כל מיני שטויות". כאשר

נשאלה איזה שטויות אמר, השיבה שאיננה זוכרת - "אנחנו היורשים" ו"כל מיני שטויות". לדבריה גם הדיירת השיבה לו, אף כי גם את דבריה טענה אילנה כי היא איננה זוכרת.

אילנה מסרה כי היא הקליטה את השיחה, ובאמצעותה הוגש דיסק ההקלטה (ת/9) וכן תמלול ההקלטה (ת/10).

כאשר נשאלה אילנה באיזה מצב הנאשם היה במועד האירוע השיבה כי הוא שתה בירה, אולם הדגישה כי הוא לא רצה לשבור על המתלוננת בקבוק בראש וכי היא ראתה כי לא היה לו בקבוק בירה ביד.

אילנה ציינה עוד כי במהלך השיחה עם המתלוננת בבית, היא ניסתה למנוע מהנאשם לדבר, משום שהוא דיבר דברים שאינם קשורים לעניינים שלה. לדבריה, אינה זוכרת מה הנאשם אמר ומה ח השיבה, על אף שציינה שהיא זוכרת שח שוחחה בטלפון ואמרה לנאשם "אתה רוצה שאני אביא לך אנשים".

כאשר נשאלה אם היא זוכרת מה מסרה בהודעתה במשטרה, השיבה "אני זוכרת מה היה. מה שאני זוכרת, זוכרת, מה שאמרתי במשטרה מה שהחוקר עמד על זה על הבקבוק. הוא רצה להוציא ממני בכוח ש...".

כאשר התובעת הפנתה אותה לכך שבהודעתה במשטרה מסרה שהמתלוננת הייתה היסטורית, עמדה על כך שהיא לא הייתה היסטורית, כי הם רק התווכחו וכי היא ניסתה להשתיק את המתלוננת ולהרגיע אותה. לדבריה, הם "נחתו" על המתלוננת והיא מאד נבהלה, אך יש הבדל בין זה לבין היסטוריה. בהמשך אמרה כי היא נכנסה לסוג של היסטוריה "ממש מינורית". בין לבין, המתלוננת שיתפה איתה פעולה ולקחה את מספר הטלפון שלה. בהמשך ציינה כי המתלוננת אמרה לנאשם "אני אביא לך אנשים", או אז הוא הגיב באיומים שלו ואמר לה "את מאיימת עליי". כן ציינה לאחר מספר שאלות כי **שומעים בהקלטה שהוא איים**, וציינה פעם נוספת כי היא אינה זוכרת מה אמר.

כאשר נשאלה למי המתלוננת התקשרה אמרה אילנה כי היא אינה זוכרת, ולאחר שהוצגה לה הודעתה אמרה כי ניחשה שמדובר בבעלה.

כך תיארה אילנה את האירוע הראשון:

"הוא עשה רושם כזה שכאילו הוא הולך להיכנס לבית עכשיו. כאילו. אבל לא. אני אמרתי לה אל תילחצי זה סתם. הוא אמר לה תירגעי (מדגימה טפיחה עם היד על הכתף) אמר לה תירגעי, לא באתי לעשות לך שום דבר, והיא אמרה לו אל תיגע בי. גם אני אמרתי לו אל תיגע בה. עזוב אותה בכלל תעזוב אותה, תפסיק לדבר. ואני אמרתי לו תצא מפה, אז הוא התנצל בפניה, אמר לה אין לי כלום איתך, אני פה ושם, אם בעלך רוצה אותי אני בקיוסק. אני בתמצית אומרת את זה, אני לא יכולה...אלו המילים בעקרון. אני אמרתי לו תצא מפה ותלך" (עמ' 105, שורות 17-24 הדגשות שלי ש.ק).

אילנה ציינה פעם נוספת כי לא היה לנאשם בקבוק בידו וכי היא אינה זוכרת אם הוא החזיק בסיגריה.

לאחר האירוע ליד הבית, הנאשם הלך לקיוסק ובשלב זה הגיע בעלה של המתלוננת ויצא מהרכב עם פנס שחור עבה, שאל אותה איפה הנאשם ו"נתן ריצה" לכיוון הנאשם. היא שאלה אותו אם הוא רוצה לתקוף את הנאשם, הוא לא השיב והיא התקשרה למשטרה. בשלב זה המתלוננת אמרה לה לא להתקשר למשטרה, חיבקה אותה ונישקה אותה, ביקשה סליחה על כך שבעלה רוצה להכות את הנאשם וביקשה "לעשות סולחה". בעקבות זאת אילנה התקשרה פעם נוספת למשטרה ואמרה לשוטרים שאין צורך שיבואו כי הם "עושים סולחה". בהמשך ראתה את בעלה של המתלוננת מתקשר למשטרה והיא שאלה אותו "אתה רוצה לתקוף אותו ואתה מזמין משטרה".

עוד ציינה אילנה כי בהמשך הגיע אביו של נ, שהיה לבוש כמו שוטר, ותקף את הנאשם מילולית באומרו לו "מה פתאום

אתה מרביץ לה?". לדבריה, האב והנאשם לא נגעו זה בזה. כן הוסיפה כי כאשר הנאשם שאל אותו מי הוא, השיב האב שהוא שוטר. היא ניסתה להרגיע את האב ואמרה לו שהנאשם לא תקף את המתלוננת וכי יש לה הקלטה של האירוע.

בפני אילנה הוצגו דבריה בעניין זה בהודעתה במשטרה המפורטים להלן:

ש. הבחור שהגיע לקיוסק טוען שעוזי נתן לו סטירה, תגובתך?

ת. נתן לו סטירה בגלל שהוא רץ לקראתו" ובכתב יד הוסף ליד: "כנראה שהתוקף תקף אותו והוא עוזיאל הגיב" (ת/10, שורות 33-34).

לאחר שאילנה עיינה בדברים אלה השיבה "לא אמרתי נתן, אמרתי אולי, לא יודעת מאיפה זה בא". כן אמרה כי היא לא זוכרת שחתמה על דברים כה רבים בהודעתה, וכי היא זוכרת שהדף היה פחות מלא, על אף שאישרה את חתימתה על גבי ההודעה. כאשר נשאלה לגבי העובדה שכתוב בהודעה כי הנאשם נתן סטירה לנ, השיבה כי היא לא ראתה שהנאשם נתן לו סטירה וכי היא אמרה במשטרה ש"אולי" הוא נתן סטירה. כאשר עיינה בהודעה וראתה שלא כתוב שם "אולי", השיבה כי היא לא יכלה כלל לראות זאת ועמדה על כך שאמרה לחוקר שהוא "אולי" נתן סטירה ואף בכתה בעמדה על כך. בשלב זה הוכרזה העדה כעדה עוינת, והודעתה הוגשה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א 1971-.

לאחר שהוגשה הודעתה השיבה אילנה לשאלת התובעת כי לא שוחחה עם הנאשם על האירוע מאז שהתרחש, כי היא ביחסים טובים עימו, כי הם לא אויבים וכי הנאשם מעט כועס עליה.

18. פייר ג'ודום, חוקר מתחנת רחובות, העיד כי גבה הודעה מאילנה גובס. במהלך גביית ההודעה הוצגה לו הקלטה. הוא שמע את ההקלטה "פחות או יותר", הם הורידו אותה לדיסק והעבירו לתמלול. פייר ציין כי הוא חושב שמי שהוריד את הדיסק היה קובי רז.

פייר נשאל מדוע ניסה לאתר עדים שהנאשם הפנה אליהם, רק על ידי כך שהתקשר אליהם, ולא עשה פעולות פיזיות ללכת למקום המגורים שלהם על מנת לאתרם, והוא השיב כי התקשר יותר מעשר פעמים, כי מדובר בעדים שיש לנאשם אינטרס כי יגיעו להעיד, והיה על הנאשם לסייע בעניין זה. כן השיב לנאשם כי לא ייתכן שהעדים הגיעו לתחנת המשטרה למסור עדות סירבו לקבל את עדותם.

19. איילה שטיינברג, חוקרת מרכז שירות לציבור, אשר גבתה הודעה מנ, העידה אודות הערה שכתבה בגוף ההודעה, לפיה הבחינה בשלושה סימני שריטה בצווארו של המתלונן בצד ימין. איילה השיבה לסנגור כי לא צילמה את השריטות משום שאין זה מתפקידה. לדבריה, אמנם היא בדרך כלל מפנה לצילום בנסיבות דומות, אולם במקרה זה היא אינה זוכרת מה קרה. כן אישרה איילה כי מה שנאמר מפי נ נרשם, וכי אם הדבר לא רשום בהודעה, נ לא הזכיר יותר ממכה אחת שקיבל מהנאשם ולא הזכיר את נוכחות אביו באירוע.

20. ולדיסלב זרובימסקי, חוקר מתחנת רחובות, העיד כי גבה שתי הודעות מהנאשם, משום שבמהלך העדות הראשונה הנאשם לא חש בטוב והעדויות הופסקה. בהמשך, לאחר שהנאשם הסכים להיחקר פעם נוספת, המשיכה החקירה. כן מסר ולדיסלב, כי הוא הפנה את הנאשם למרכז בריאותי בנס ציונה במהלך החקירה, משום שהנאשם אמר לו שאם יעצר הוא יתאבד וכן משום שהנאשם אמר לו שהוא מטופל על ידי פסיכיאטר.

ולדיסלב השיב לשאלה מדוע לא התקשר או זימן את העדים, שאת פרטיהם מסר הנאשם, בכך שהוא רק היה חוקר תורן אשר מעביר את התיק לצוות המטפל, שמבצע את פעולות החקירה הנדרשות. לא היה בידו ליתן הסבר לכך שכן התקשר לאחותו של הנאשם למסור עדות.

21. הוגש דוח פעולה של השוטר עמר רביב, בו נרשם כי השוטר הגיע למקום, וחבר למעורבים. צוין בדוח כי החשוד מדיף ריח של אלכוהול (ת/3).

22. הוגשו מזכרים מהם עולה כי נעשו ניסיונות לזמן לחקירה את העדים שאת פרטיהם מסר הנאשם בהודעתו. במזכר מיום 4.3.2010 כתב פייר ג'ודום כי שוחח עם עדי אושדי שאמר שיגיע למחרת והתקשר כעשר פעמים למוטי פורטל ולא עלה בידו ליצור עימו קשר (ת/7).

במזכר מיום 7.3.2010 כתב פייר ג'ודום שהתקשר פעמיים למוטי פורטל שאמר שיגיע כחצי שעה לאחר מכן (ת/8).

23. כאמור הוגשו באמצעות אילנה גובס דיסק ותמלול של הקלטה שערכה מחלק מהאירוע.

ראיות ההגנה

24. הנאשם העיד כי ביום האירוע לא היה שרוי בגילופין, שכן שתי מחצית בקבוק בירה בלבד. לאחר ששתי זאת בקיוסק, הגיע עם אחותו לבית בהסכמתה של המתלוננת, על מנת לברר מתי נגמר חוזה השכירות, בשל זכויות המוקנות לו בעניין הבית בשל כך שהוא אחד מהיורשים של הבית.

לדברי הנאשם, הגיעו לבית ודפק בעדינות על השער, משום שחשש מכלב מסוכן שנמצא בחצר. המתלוננת הגיעה, פתחה להם את השער, והם נכנסו כמטר שניים לתוך חצר הבית. הם החליפו מספר דברים בנוגע לבית, הכוללים שאלות שלו ושל אחותו בדבר תיאום מועד הגעת שמאי לבית וכד', והמתלוננת הרגישה מפוחדת ו"נכנסה ללחץ", ולאחר שהוא ניסה להסביר לה שהם לא באו לריב איתה, היא לפתע צלצלה בטלפון לבעלה ואמרה לו להביא למקום אנשים משום שרוצים להרביץ לה ומאיימים עליה. בשלב זה יצאה חברתה מהבית, ואולם הוא לא הרים עליה יד. בהמשך, בשעה שאחותו והמתלוננת שוחחו ביניהן, אחותו אמרה לו ללכת מהמקום והוא אמר שהוא ילך אולם אם היא זקוקה לסיוע בדבר מה, הוא ישב בקיוסק, במקום בו ניתן לראות את המגרש. הוא ישב והמשיך לשנות בירה. לפתע הבחין במישהו רץ אחוז טירוף מהמגרש עד לקיוסק. הוא הניח כי מדובר בבעלה של המתלוננת. אותו אדם נכנס לתוך הקיוסק ושאל "מי זה גובס". כאשר הנאשם אמר לו כי הוא גובס, הגיע אליו, תפס אותו מאחור, ועם הפנס שהחזיק בידו ניסה להכות אותו. הנאשם השתחרר ממנו, הרים את הבקבוק, ואותו אדם החל ללכת לאחור. לדברי הנאשם, היו אנשים רבים במקום, הן חברים קרובים והן בני משפחה, אשר היו עדים לאירוע.

לפתע הגיע האדם שהעיד בדיון הקודם, שהיה לבוש במדים של שוטר, התקרב לפניו במרחק של 2 ס"מ, והחל לצעוק, לקלל ולאיים. הוא לא הבין מי זה ומה הוא רוצה ממנו, ואמר לו "תזוז מפה, מה אתה רוצה ממני". אותו אדם השיב לו "אתה לא תאיים אני אקרע אותך ואשחט אותך" ו"כל מיני מילים". חבריו של הנאשם ובני המשפחה הפרידו ביניהם. הנאשם הוסיף כי אותו אדם הוציא תעודה גדולה ואמר כי הוא שוטר. בשלב זה הגיעה המשטרה, ולקחה אותו לניידת.

בחקירתו הנגדית, סיפר הנאשם כי קיים סכסוך על הבית שנים רבות, וכי הוא היה כעוס ועצבני מאד על כך שי השתלט להם על החלק שהם זכאים לו.

עוד ציין בחקירתו הנגדית, כי נגע במתלוננת בכתף והדגיש כי בקושי נגע בה:

"אמרנו אנחנו מבעלי הבית, אנחנו יורשים, ואז היא התחילה להיכנס למן פחד כזה וצעקה, אני לא יודעת, אני מכירה את י, היא נכנסה למן אמוק. היא בחורה עדינה ורגישה, ראית אותה פה באולם, ואני בסך הכל ניסיתי להסביר לה, ואני בקושי נגעתי בה פה (נוגע בשתי אצבעות בכתף) שתבין שלא באתי לריב איתה, שלא יקרה לה כלום" (עמ' 116, שורות 9-12, ההדגשות שלי, ש.ק.).

וכן:

"לא ככה, לא דחפתי אותה, ממש ככה עשיתי לה, נגעתי בה בעדינות. לא באנו לריב איתך".

הנאשם אישר כי ייתכן שהעובדה שנגע בה הלחיצה אותה (עמ' 116, שורות 18-19).

כאשר נשאל מדוע המתלוננת מעידה כי הוא דחף אותה, השיב "זה מאד פשוט. כמו שנ ואביו משקרים, אז זה חוזר אליה. זה בדיוק מה שמילאו לה את הראש ולכן אני אומר שאני מרחם עליה. אם היא הייתה אחת משופשפת ורוצה לעשות לי רע אז לא הייתי מרחם עליה. היא פשוט ילדה מסכנה" (עמ' 117, שורות 8-10).

הנאשם עמד על כך שהוא לא איים על המתלוננת ליד הבית, על אף שאמר כי איננו זוכר אם בקבוק הבירה היה בידו. עם זאת חזר על כך שהוא לא היה שרוי בגילופין באותה עת.

כן הכחיש הנאשם כי קילל את המתלוננת, ועל אף שהוצג לו שבהקלטה של האירוע הוא נשמע אומר "שרלילה", עמד על כך שהוא "בחיים" לא אמר את המילה הזו.

כאשר נטען בפניו כי המתלוננת נשמעת בהקלטה אומרת לו "אל תיגע בי", השיב כי אין ללמוד מכך שהוא פגע בה והראיה לכך שאין עליה כל סימן לאלימות.

לעניין האירוע עם אביו של נ, טען כי אביו הציג ארנק גדול, ולא תעודה גדולה, כפי שאמר בחקירתו הראשית:

"ש. גם אמרת לו שאבא שלו הציג תעודה לא זו שהציג בבית המשפט, אמרת שהציג תעודה גדולה.

ת. הציג ארנק גדול.

ש. אמרת בראשית תעודה גדול

ת. אמרתי ארנק. אותי את לא יכולה להלחיץ כמו את אחותי" (עמ' 118, שורות 28-32).

הנאשם השיב לתובעת כי לא יכול היה לראות את התעודה משום שהיה במרחק של 2 מטר לכל הפחות, וכי הוא סבר שמדובר בשוטר גם בשל כך שהוא לבש חולצה תכלת ומכנסיים של שוטר. הוא לא ידע לומר אם היה סמל של שוטר על חולתו משום שהוא היה מולו ולא בצד. כן הדגיש כי אותו אדם אמר שהוא שוטר והוציא את הארנק.

דין והכרעה

25. לעניין האירוע הראשון, שהתרחש בבית, העידו ארבעה עדים: ח, מ, אילנה והנאשם. בנוסף, הוגשה הקלטה של חלקים מסוימים מהאירוע. לאחר ששמעתי עדים אלה ועיינתי במוצגים הרלוונטיים, הגעתי לכלל מסקנה כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם איים על המתלוננת ותקף אותה כמיוחס לו בכתב האישום. עם זאת, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירות של היזק בזדון והסגת גבול כדי

עמוד 12

לבצע עבירה.

מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירות האמורות, משום שמצאתי את עדויותיהן של ח ו מ מהימנות ומחזקות זו את זו, וכי אף בעדויותיהם של אילנה והנאשם, שלא ביקשו בעדותם לסייע לתביעה, היה כדי לחזק את ראיות התביעה.

26. התרשמתי כי ח איננה מעידה באופן מגמתי, איננה מנסה להעצים את התנהגות הנאשם, כי היא מנסה לדייק בעדותה, וכי היא אכן אוימה והותקפה על ידי הנאשם. כך, למשל, העידה באופן בלתי מגמתי כי אינה זוכרת אם הנאשם איים או קילל בעת שהיה האירוע עם יעקב (עמ' 35, שורה 2). היא לא אמרה מיוזמתה שהנאשם שבר את השער, אלא התייחסה לכך רק בעקבות שאלה מפורשת בסוף חקירתה הראשית, וגם אז הדגישה שלא ראתה בעיניה את הנאשם פורץ את השער, אלא הניחה כי עשה זאת, משום שהשער היה נעול לפני שהנאשם נכנס לחצר, ולאחר מכן השער היה שבור (עמ' 35, שורות 22-19). בנוסף, ח אישרה את דברי הנאשם בעת שחקר אותה, כי אביה בא לדבר עם הנאשם בכדי שישלימו, באומרה אף לטובת הנאשם, כי אביה אמר לה **"שהוא מכיר את עוזי והוא בן אדם טוב ותעשו שלום וחבל"** (עמ' 39, שורות 15-16). כאשר לא זכרה פרט מסוים ח ציינה זאת והדגישה **"אני לא רוצה להגיד משהו שאני לא יודעת לפרטי פרטים, משהו שאני לא זוכרת. בכל אופן עברו 4 שנים"**. (עמ' 34, שורות 30-29). כן העידה באופן מאוזן כי היא אינה זוכרת אם הנאשם איים או קילל בעת שהיה האירוע עם חמה (עמ' 35, שורה 2).

בנוסף, במהלך עדותה הדגימה ח את האירועים, בכתה ומסרה כי בשל החשש והפחד שחשה לאחר האירוע אף עברה להתגורר אצל חמותה למשך כחודש.

עם זאת, התגלו מספר סתירות בעדותה של ח, הן למול דבריה בהודעה במשטרה והן למול עדותו של נ. כך, בניגוד לדבריה של ח, כי כאשר התקשרה לנ ידעה מי זה האדם שתקף אותה, נ אומר שכשהתקשרה אליו ח הם לא ידעו מי איים עליה ותקף אותה (עמ' 42, שורות 10-9) והוא אף עמד על כך בחקירה נגדית (עמ' 46, שורות 26-22). כאשר נאמר לו שח אומרת שאמרה לו על כך, השיב שאיננו זוכר (עמ' 46, שורות 28-27).

בנוסף, נ העיד שעצר בבית לפני שהגיע לקיוסק (עמ' 42, שורות 17-16) ואילו ח אומר שהוא לא עשה כן (עמ' 31, שורות 31-20).

כן הציג הסנגור לח בחקירתה הנגדית, כי בניגוד לעדותה בבית המשפט, לפיה הזמינה משטרה לאחר שהסתיים כל האירוע על יד כך שמצאה ניידת ברחוב, בהודעתה במשטרה אמרה כי לאחר שהנאשם איים עליה שהוא ישבור לה את הבקבוק בראש היא אמרה "ואז ברחתי החוצה והזמנתי משטרה". הסנגור אף הגיש את הודעתה של העדה לצורך מהימנותה בעניין זה נ/1.

ח לא נתנה הסבר לכך. בתחילה עמדה על כך שלמיטב זכרונה עצרה ניידת לאחר האירוע, אולם לאחר שעיינה בהודעה מסרה כי "אני לא זוכרת במאה אחוז ואני לא רוצה לשקר ולהגיד סתם. כי בכל אופן עבר הרבה זמן" (עמ' 31, שורה 6). זאת ועוד, בעדותה אמרה לראשונה ח כי הנאשם איים עליה, בנוסף לאיום המפורט בכתב האישום, כי הוא ישרוף לה את הבית. כאשר הציג לה הסנגור כי לא אמרה זאת בהודעתה במשטרה, אמרה ח בביטחון כי היא זוכרת במדויק את האיומים שנאמרו לה על ידו (עמ' 29). כן אמרה ח בעדותה כי לא ראתה בעיניה את הנאשם שובר את השער, ואילו בהודעתה במשטרה מסרה כי ראתה זאת.

נוכח הנימוקים הרבים שפורטו לעיל המחזקים את מהימנותה של ח, לא מצאתי בסתירות אלה, שרובן ככולן אינן מהותיות, כדי להביא למסקנה כי לא ניתן ליתן משקל לדבריה. עם זאת, נוכח סתירות אלה, ולמען הזהירות, לא מצאתי

להסתמך על עדותה בלבד על מנת להרשיע את הנאשם בביצוע עבירות, אלא רק במקום שישנה תמיכה לעדותה בראיות נוספות.

27. מצאתי ליתן אמון בעדותה של מ, משום שעדותה הייתה כה מאוזנת ונטולת אינטרס, עד כי בעת שתיארה את האירועים בעדותה בבית המשפט, חזרה מספר פעמים על כך שהנאשם רק "כמעט" נגע במתלוננת, ורק לאחר שהוצגו לה דבריה בהודעתה במשטרה, לפיהם הוא נגע בכתפה של המתלוננת ודחף אותה, אישרה באופן מעורר אמון כי כך אכן היה וכי הדברים שמסרה בסמוך לאחר האירוע הם הדברים הנכונים, בעוד שזכרונה היום, מספר שנים לאחר האירוע טוב פחות. כן העידה מ כי אינה יודעת כיצד נפתח השער, לא ראתה אותו עקור, אינה יודעת מה התרחש בקיוסק ואינה יודעת כי נטען כי נחבל באירוע ונגרמו לו סימני חבלה (עמ' 94-95).

28. אילנה, אחותו של הנאשם, אשר אף הוכרזה כעדה עוינת, כפי שפורט בהרחבה לעיל, ניסתה באופן ברור לסייע לנאשם בעדותה, ועל כן מצאתי ליתן לכל אימרה שלה כנגד הנאשם, שהינה בניגוד לאינטרס, משקל רב.

29. לפיכך, כאשר מעדותן של ח ומ, כמפורט לעיל, עולה כי הנאשם איים על ח כמיוחס לו בכתב האישום, באמצעות בקבוק בירה, ואילנה מעידה אף היא כי הנאשם איים על ח, הרי שאני מוצאת כי די בכך כדי לקבוע כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם איים על המתלוננת כמיוחס לו בכתב האישום. עם זאת, אינני מוצאת לקבוע כי הנאשם איים על ח באיומים נוספים כי ישרוף לה את הבית, שאותם הזכירו ח ומ רק בעדות, מספר שנים לאחר האירוע ואשר לא הוזכרו בהודעותיהן במשטרה.

30. אשר לתקיפה הנטענת, הן ח והן מ, לאחר שרוענן זכרונה, ולאחר שמצאתי להאמין לה כי הדברים שמסרה בהודעתה במשטרה נכונים ומדויקים יותר וכי זכרונה היה טוב יותר באותה עת, מסרו כי הנאשם נגע במתלוננת במהלך האירוע ודחף אותה. אף אילנה והנאשם אישרו כי הנאשם נגע בח, על אף שהפחיתו מאופן הנגיעה וטענו כי הנאשם אך נגע בכתפה של המתלוננת באופן שאיננו אלים, אמירות שהינן בניגוד לאינטרס ושיש בהן כדי לחזק את ראיות התביעה בעניין זה.

יצוין כי נוכח כעסו הרב של הנאשם במהלך האירוע, כפי שאף הוא הודה בכך, כי על פי הראיות הוא היה תחת השפעת אלכוהול, העובדה כי הוכח כי הוא איים, כי אילנה העידה כי אמרה לו בעקבות הנגיעה לא לגעת במתלוננת וביקשה ממנו ללכת מהמקום, עובדה שאף בה הוא הודה, הרי שנראה כי הנגיעה לא הייתה עדינה ובמטרה להרגיע בלבד. יחד עם זאת, אף אם לא היה מדובר במגע אלים במיוחד, ובתקיפה ברף הנמוך, הרי שבנסיבות האירוע כולו, אני סבורה כי מגע זה עונה על יסודות עבירת התקיפה, ועוצמת המכה, שאין מחלוקת כי לא גרמה לכל סימן, תישקל לעניין העונש המתאים.

31. לעניין עבירת ההיזק במזיד, על כך שהשער היה שבור העידו ח, נ ויעקב. עם זאת, באשר לאופן בו הוא נשבר העידה רק ח, אשר כאמור לא מצאתי להסתמך על עדותה בלבד, ובנוסף בעדותה מסרה כי היא לא ראתה בעיניה כי הנאשם שבר השער אלא הסיקה זאת מכך שהשער היה שבור לאחר האירוע. בנוסף, בעניין זה התגלתה סתירה בין דבריה בעדותה, לפיהם לא ראתה את הנאשם שובר את השער, לבין דבריה בהודעתה כי ראתה אלה, בנסיבות אלה, איני סבורה כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם שבר את השער וביצע עבירה של גרימת היזק במזיד.

32. אף בעניין העבירה של הסגת גבול, עדותה של ח הינה היחידה שמלמדת על כך שהנאשם נכנס לשטח ללא רשותה. על פי עדותם של ח, אילנה והנאשם, הנאשם דפק על דלת התריס של המתלוננת שהינה

מחוץ לשטח, וח יצאה על מנת לראות מי דפק בדלת. לטענת אילנה והנאשם הם נכנסו על מנת לשוחח עם המתלוננת על תאום שמאי למקום, באופן שנראה כי היה ברשות ומבלי שהוצגה כל ראיה כי הם נכנסו על מנת להטריד או להקניט את המתלוננת, ורק לאחר מכן התפתח האירוע בצורה אלימה. לטענת ח, כאשר יצאה מהבית הנאשם ואילנה כבר נכנסו לתוך החצר. נוכח העובדה שאין מחלוקת כי הפנייה הראשונה של אילנה והנאשם לא הייתה מתוך החצר, אלא מחוץ לבית; נוכח הבעייתיות בהסתמכות על עדותה של ח בלבד; ונוכח זאת שלא הוצגה ראיה כי הכניסה הייתה מתוך מטרה פסולה, והוצגה מטרה לגיטימית על ידי אילנה, שנתמכה גם בהקלטה, בה עולה כי אילנה חוזרת ומבקשת לתאם מועד להגעת שמאי - איני מוצאת כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע עבירה זו.

33. לעניין עבירת התקיפה של נ, המיוחסת לנאשם, העידו נ וח, וקיים תעוד של שריטות על פניו נ כפי שעולה מדברי השוטר שגבה את הודעתו במשטרה, ומעדותו של אביו יעקב. כן יש ליתן משקל לדבריה של אילנה בעניין זה בהודעתה, אשר הוגשה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות.

אני סבורה כי די בכך כדי לבסס מעבר לספק סביר את העבירה המיוחסת לנאשם כנגד נ. כאמור, מצאתי ליתן משקל לעדותה של ח, כאשר היא נתמכת בראיות נוספות. כן מצאתי ליתן אמון בדבריו של נ, אשר אף הוא העיד באופן מאוזן ומעורר אמון. כך למשל, כאשר נשאל אם ראה את הנאשם פוגע באביו העיד כי לא ראה זאת אלא רק ראה כי חבריו של הנאשם דוחפים אותו (עמ' 44, שורות 25-29). בכך יש כדי ללמד על כך שלא היה תיאום גרסאות בינו לבין אביו, שכן בעדותו אין כלל תמיכה לעדותו של אביו בעניין התקיפה כלפיו, דבר שיש בו כדי לחזק את מהימנות דבריו.

כאמור, קיימת ראיה אובייקטיבית שמחזקת במידה רבה את גרסת התביעה ואינה מתיישבת עם גרסת הנאשם שטוען כי כלל לא נגע בנ, בדמות שריטות שנצפו על פניו, אותן ראה הן השוטר שגבה את הודעתו והן אביו, אשר העיד אף הוא כי לא ראה את הנאשם תוקף את נ, אולם ראה מיד לאחר האירוע סימני נפיחות על פניו של נ ואת מצבו הנפשי הנסער.

זאת ועוד, אף בדבריה הברורים של אילנה בהודעתה במשטרה, שהוגשו לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, כי הנאשם נתן לנ סטירה בפניו, יש כדי לחזק במידה רבה את ראיות התביעה. מצאתי להעדיף את דבריה של אילנה במשטרה בעניין זה, הן משום שהם נאמרו בליווי הסבר שפועל לטובת הנאשם, כי הנאשם עשה זאת בתגובה להתנהגות נ, דבר שיש בו כדי לחזק את אמיתות הדברים, והן משום שמקריאת ההודעה עולה כי אף בהודעתה היא מסרה פרטים רבים לטובת הנאשם, דבר שמחזק את אמיתות הדברים שמסרה בניגוד לאינטרס כנגד הנאשם. זאת ועוד, התרשמתי מעדותה בבית המשפט כי היא מנסה לסייע לנאשם ומפחיתה במידה רבה את התנהלותו הבעייתית, עובדה שאף היא מחזקת את העובדה שיש להעדיף את דבריה אלה בהודעתה.

לא מצאתי בעובדה שנ טען בעדותו כי הנאשם הכה אותו יותר מפעם אחת, על אף שלא ציין זאת בהודעתו, או בסתירות שפורטו בסעיף 14 לעיל, כדי לשנות ממסקנתי, נוכח התשתית הראייתית המוצקה המפורטת לעיל. עוד יצוין כי הודעתו של נ לא הוצגה לעיוני על מנת שניתן יהיה לבחון את משקלן של טענות אלה.

34. אשר לעבירת האיומים והתקיפה נגד יעקב. בעניין אירוע זה העידו יעקב וח. מצאתי ליתן אמון בעדותו של יעקב, אשר בה תומכים דבריה של ח. יעקב העיד רק אודות הדברים שהיה עד להם, והקפיד להדגיש כי לא ראה את הנאשם תוקף את נ אלא רק את הסימנים על פניו לאחר מכן. כן הדגיש באופן לא מגמתי כי חבריו של הנאשם הפרידו בלבד ולא דחפו אותו, ומסר באופן מאוזן פרטים חיוביים אודות אחותו של הנאשם (עמ' 80, שורה 5). זאת ועוד, אף כאשר הנאשם הציג לו את טענתו לפיו נ רץ אליו עם פנס וניסה להכותו אותו בראש באמצעות הפנס, לא שלל זאת והשיב באופן נטול אינטרס "**אני לא יכול להגיד לך אם זה נכון או לא, אני יודע שהוא היה בתפקיד שעליו יש מפתחות ופנס**" (עמ' 86, שורות 11-13).

גם כאשר הוצג לו כי נטוען שהיו סימני שריטות על פניו, לא ניסה להתאים את דבריו לדבריו של נ, והשיב כי לא ראה סימני שריטות אל נפירות וסימני אצבעות (עמ' 86, שורות 20-23). באופן דומה, כאשר הסנגור הציג לו בחקירתו הנגדית, כי נ העיד שתוך כדי התקיפה שלו דחפו את אביו, עמד על דבריו ולא שינה את גרסתו באשר לאופן התרחשות האירועים (עמ' 83, שורות 16-20). אציין כי לא מצאתי כי מדובר בסתירות מהותיות כלל, ולא מצאתי כי יש בהן כדי לפגוע במהימנותו, והעובדה כי הוא עמד על עדותו מבלי לשנותה אף שהוצגו לו דברים שונים שנאמרו על ידי בנו, מחזקת במידה רבה את מהימנותו.

35. את עדותו מחזקת עדותה של ח שטוענת שראתה את הנאשם תוקף את י.

בנסיבות אלה, אני סבורה כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

36. אציין, כי לא מצאתי בסתירה לכאורה שקיימת בין עדותו של נ שטוען שראה את יעקב נדחף בעת שהוא נתקף, ואילו יעקב מסר כי הותקף לאחר שהסתיימה תקיפתו של נ, כדי לשנות ממסקנתי. זאת, משום שמדובר באירוע מתמשך בו היו מעורבים אנשים שונים, כאשר נ מציין באופן ברור כי לא היה מודע באופן ברור למתרחש עם יעקב וכי ראה את הדברים במעורפל, ונוכח סערת הרגשות בו היו מצויים שני העדים במהלך האירוע.

37. לעניין היותו של הנאשם שרוי בגילופין, העידו ח (עמ' 33, שורות 3-4), מ (עמ' 88, שורה 17, עמ' 89, שורה 9), יעקב (עמ' 79, שורה 26, עמ' 80, שורה 24), אילנה (עמ' 102, שורה 2), בדוח הפעולה שכתב רביב עמר נכתב כי החשוד מדיף ריח של אלכוהול (ת/3), ואף הנאשם הודה ששתה על אף שטען ששתה מעט ולא היה בגילופין.

38. למול ראיות התביעה, עומדת גרסתו של הנאשם, שבה לא מצאתי ליתן אמון בנוגע לעבירות התקיפה והאיומים. גרסת הנאשם, לפיה לא אמר למתלוננת דבר מה מאיים, אלים, או תוקפני אלא רק אמירות ענייניות ומרגיעות, וכי נגע בה רק על מנת להרגיעה, אינן מתיישבות אף אם גרסתה של אילנה, ועם דבריו שלו, כי על אף שלא עשה דבר ונהג באופן ענייני ורגוע, המתלוננת נכנסה ללחץ רב והתקשרה לבעלה, כי אחותו ביקשה ממנו כל העת ללכת ו"סילקה אותו מהמקום" והוא הלך מהמקום (עמ' 112 שורה 26 עד עמ' 113, שורה 4). בנוסף, הנאשם לא סיפק כל הסבר כיצד נ נחבל ונתרו סימני שריטה על פניו (עמ' 118, שורות 17-19).

טענות נוספות של הנאשם

עדי ההגנה

39. על אף שלא הוגשו סיכומים מטעם הנאשם, נטענו במהלך ניהול התיק טענות מפיו ומפי סנגורו, כי במהלך החקירה לא נעשה די כדי לזמן את עדי ההגנה שאת פרטיהם נתן הנאשם לחוקר, וכי אף בכך שהם לא הגיעו לעדות בבית המשפט, יש כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם ולפעול לטובתו, זאת בעיקר בהתחשב בכך שבמהלך פרשת ההגנה ואף קודם לכן היה הנאשם במעצר.

40. אשר לניסיון איתור העדים במסגרת החקירה - על פי המזכרים שהוגשו, המפורטים לעיל, נעשו ניסיונות רבים לזימון העדים לחקירה. נעשו פניות טלפוניות רבות לשני העדים, עד שעלה בידי פייר ג'ודום לשוחח איתם, או אז הם אמרו שיגיעו למשטרה אולם לא הגיעו. כן עולה מדבריו פייר ג'ודום, כי לא 7 ייתכן כי העדים הגיעו לתחנת המשטרה למסור עדותו סירבו לקבל את עדותם. העובדה כי הם ככל הנראה לא היו

מעוניינים להעיד ולשתף פעולה, נובעת גם מכך שהם לא הגיעו לבית המשפט.

41. כאמור לעיל, התנהלות הנאשם הביאה להימשכות ההליכים בתיק ולדחיית דיונים רבים. על אף זאת, ניתנו לנאשם מספר הזדמנויות לזמן את עדי ההגנה, ואף נדחו דיונים לצורך כך, ונוכח היותו עצור, עשו הן סנגורו, הן התובעת והן בית המשפט, מאמצים רבים על מנת שעדי ההגנה יגיעו לבית המשפט למסור עדות. ועל אף זאת, הנאשם לא עשה כל פעולה לסייע לזימון עדי ההגנה מטעמו, בעת שהיה משוחרר, ובאמצעות שיחות טלפון מבית המעצר, ויותר מכך - סירב להיעזר אף בכל מי שעשה מאמצים רבים לסייע לו לזמנם.

וזו השתלשלות העניינים לעניין זה.

בדיון מיום 12.2.2014, עתר הנאשם לזמן שני עדי הגנה, השוטר אביחי הרמתי והעד סעדיה וושידי. הוריתי על זימונם, ובמסגרת החלטתי ניתנה לנאשם הזדמנות לזמן עדי הגנה נוספים בתוך 7 ימים.

בדיון מיום 2.4.2014 נחקר אביחי הרמתי, אולם לא התייצבו שני עדי הגנה נוספים שהנאשם ביקש כי יעידו מטעמו. האחד משום שהיה בבית חולים, והשני על אף שהסנגור השאיר לו הודעה טלפונית והוא לא חזר אליו.

הסנגור הודיע במהלך הדיון כי הוא ניסה לזמן עצמאית את עדי ההגנה. כן ציין כי הוא ביקר את הנאשם במעצר פעמיים למטרה זו, כאשר **בפעם אחת הנאשם סירב להיפגש עימו, ובפעם השנייה אמר כי איננו מעוניין בייצוג הסנגוריה ואיננו יודע את פרטי עדי ההגנה.** הוא השאיר הודעה טלפונית לאחר מהעדים אולם לא הצליח לשוחח עימו.

על אף שניתנה לנאשם הזדמנות בעבר, ועל אף שעולה שהנאשם לא שיתף פעולה עם הסנגור שרצה לסייע לו בעניין, ועל אף הימשכות ההליכים בתיק, הדיון נדחה פעם נוספת לצורך זה, אולם הובהר לנאשם, כי נוכח הימשכות ההליכים בתיק והדיונים הרבים שנדחו לבקשתו ובאשמתו, לא יינתנו הזדמנויות נוספות. במהלך הדיון אף התובעת ציינה שהיא מוכנה לסייע לנאשם ורק זקוקה לפרטים.

לאחר הדיון, התובעת איתרה את פרטי עד ההגנה ומסרה את הפרטים לבית המשפט אשר זימן את עד ההגנה למועד הדיון הנדחה. עם זאת העדים לא התייצבו.

42. נוכח העובדה כי לא זאת בלבד שהנאשם לא עשה כל מאמץ לזמן את העדים, אלא הוא סירב באופן בוטה לקבל את סיועו של הסנגור בעניין זה ובכלל, ונוכח העובדה כי הדיון נדחה כבר פעמיים לצורך הגעתם של עדי ההגנה, כאשר מדובר בעדים שלא התייצבו במשטרה גם לאחר שזומנו, לא מצאתי טעם לדחות את הדיון פעם נוספת לצורך זה. אין לנאשם אלא להלין על עצמו, כי בהתנהלותו, שגרמה לכך שעל אף ניסיונם של כל הגורמים לסייע לו, סיוע אותו הוא סירב לקבל ומנגד לא עשה כל פעולה לוודא את התייצבותם בעצמו - לא נשמעו עדי ההגנה.

43. מכל מקום, מובן הוא כי בנסיבות העניין לא נזקפה לחובתו העובדה כי העדים לא התייצבו.

ההקלטה

44. כמפורט לעיל, אחותו של הנאשם הקליטה חלק מהשיחה נשוא האירוע, ובמהלך עדותה הוגש העתק דיסק ההקלטה ותמלול ההקלטה. במועד עדותה של אילנה, ועל אף הפצרותיו של בית המשפט, ולאחר שהנאשם טען במהלך הדיון כי רק הוא ייצג את עצמו "אני רוצה לייצג את עצמי, אני ורק אני" (עמ' 102, שורה 25), החליט הנאשם שלא לחקור את אילנה ואסר אף על הסנגור לחקור אותה באומרו כי בכוונתו

להגיש תביעה נגד הסנגוריה הציבורית (עמ' 99, שורה 27 ועמ' 102, שורה 24).

וכך תיארה ב"כ המאשימה בדיון מאוחר יותר את האופן בו התבקש הנאשם לחקור את העדה, או לאפשר לסנגור לחקור אותה, מבלי שב"כ הנאשם או הנאשם חלקו על כך:

"בית המשפט הזמין את הנאשם לחקור חקירה נגדית את העדה שהייתה כאן, הזמינה אותו אפילו לעיין בתמליל, אמרה לו שתיתן לו זמן להיערך לכך, הזמינה את הסנגור שבחר למלא פיו מים, אפילו העדה ביקשה מהנאשם שישאל אותה שאלות למיטב זכרוני פנתה אליו, ושאלות שכאלה לא נשאלו למעט כעסים של הנאשם על חקירת העדה בכלל" (עמ' 115, שורות 13-17).

בדיון מאוחר יותר, עתרו הן הנאשם והן בא כוחו, לקבלת מכשיר הטלפון של אילנה, שכן לטענתם העתק ההקלטה איננו ברור, כאשר הנאשם אף טען כי ההעתק ערוך באופן מגמתי ומטעה. לא מצאתי להיעתר לבקשה זו, באותה עת, ממספר נימוקים. הנאשם, כמפורט בהרחבה לעיל, על אף הפצרותיו של בית המשפט פעם אחר פעם, סירב להיעזר בסנגור והחליט אף שלא לחקור את אילנה בעצמו.

לפיכך לא עתר לכך במועד שהיה אמור לעתור לכך. לאחר שבית המשפט דחה מספר פעמים דיונים בשל התנהלותו של הנאשם, והעובדה כי הנאשם החליט לפי גחמותיו לעיתים להיעזר בסנגור ולחקור ולעיתים לא לעשות כן, לא היה מקום לדחות את הדיון ולהטריח את העדה פעם נוספת.

בנוסף, הן התובעת והן מעדות אילנה עולה כי העתק ההקלטה משקף את ההקלטה הקיימת במכשיר הטלפון, ואף פייר ג'ודום, השוטר שגבה את ההודעה מאילנה העיד כי העתיק לדיסק את ההקלטה. כן אציין כי שמעתי את הקלטה שקולות הדברים בה נשמעים בעוצמה רבה. התרשמתי כי הדברים אינם ברורים בשל כך שכל הצדדים צועקים באותה עת, נכנסים זה לדברי זה, במהירות ובסערת רוחות, ועל כן קיים קושי להבין את הדברים, לא משום שההעתק עצמו אינו ברור.

זאת ועוד, אף אם לא כל מה שנאמר נשמע בהעתק, הרי שנוכח טענות הנאשם, אין בכך כדי לסייע לו. הנאשם למעשה חולק על מה שמיוחס לו שאמר ועשה, ולא טוען כי נאמרו דברים נוספים שמצדיקים את מה שהוא אמר ועשה, ועל כן אין בכך כדי להשליך על השאלות שבמחלוקת. כל שיכול להיות רלוונטי הוא טענתו כי ח אמרה שהיא תביא אנשים, דבר שאיננו משנה את המסקנה אליה הגעתי, אף אם אצא מתוך הנחה כי היא אמרה זאת. עוד יצוין, כי במהלך חקירתו הנגדית ביקשה התובעת להציג לנאשם את תמלול ההקלטה להתייחסותו, אולם הוא סירב לעיין בתמליל ולהתייחס אליו.

45. מכל מקום אציין, כי לאחר עיון בתמליל ושמיעת ההקלטה, ולמען הזהירות בנסיבות העניין, לא מצאתי להסתמך על ההקלטה לחובת הנאשם. הדברים אינם ברורים, כאשר מידי פעם, מתוך בליל הצעקות ניתן להבין מילה כזו או אחרות ולא ניתן ללמוד מהם דברים ברורים, במיוחד נוכח העובדה שהעדים הרלוונטיים לא נחקרו על תוכן הדברים ולא פרשו אותם.

סוף דבר

46. אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מהעבירות הבאות:

א. הסגת גבול כדי לעבור עבירה, לפי סעיף 447(א)(1) לחוק העונשין.

ב. היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

47. אני מרשיעה את הנאשם בעבירות הבאות:

א. איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ב. תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ג. תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום ז' תשרי תשע"ה, 01/10/2014 במעמד הנוכחים.

שרון קיסר , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 5.11.14 בשעה 09:00.

תשומת לב כבוד סגנית הנשיאה - השופטת רון, כי לנאשם ישנם תיקים נוספים שקבועים בפניה ביום מוקד אשר הוא שוקל לבחון הסדר לעונש כולל בעניין כל התיקים.

לפיכך, ככל הניתן, ייטב הדבר אם הדיונים בתיקים אלה יוקדמו למועד מוקדם מזה שנקבע לטיעונים לעונש בתיק שבפניי.

אשר לבקשה לשחרור מייצוג, הראיה היא שבקשתו של הסנגור לדחות את מועד הטיעונים לעונש מהנימוקים המוצדקים שפורטו על ידי הנאשם בהמשך ואשר לא נאמרו מפיו קודם לכן, סייעה בסופו של יום לנאשם אשר יתאפשר לו לטעון לעונש בעצמו ככל שירצה בכך.

לפיכך, מטעמים רבים שנמסרו בהחלטות קודמות ובהכרעת הדין, אינני משחררת את הסנגור ואת הסנגוריה הציבורית מייצוג ומתירה לנאשם לטעון לעונש בעצמו.

תשומת לב רופא שב"ס לבקשתו של הנאשם בעניין בדיקת סי.טי.

הנאשם יובא לדיון באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום ז' תשרי תשע"ה, 01/10/2014 במעמד הנוכחים.

שרון קיסר , שופטת

קלדנית: איילת סוסן

הוקלדעלידיאילתסוסן